Farkas Arnold Levente

akad az idő

helyettem más meséli el
azt a történetet arról a
bölcsről, aki minden haj-
nalban verset írt, aztán
a verset a tűzbe dobta, pe-
metefűtea párájába a lehe-
tőségek nevét faragta, a hi-
ányt, ami a tojáshéjban vagy
a dióhéjban marad, ha kifor-
dul a világ, mert ki kell
fordítani vagy ki kell for-
dulnia, az örökkévalóságba
akad az idő örökkévaló fogal-
ma, amikor az elmúlás ép-
pen érkezik, nyáron nem
kell begyújtani, ez a vers
véletlenül megmarad, hamu

ilyen verset nem szokás írni
a hajnali bölcsről, aki ujjával a
porba ír, aztán a gyerekek az
íráson át szaladnak a hallgatás
felé, pemetefűteát és pálinkát i-
szik, a dohány közé is szárított
pemetefüvet, kakukkfüvet és cit-
romfüvet kever, nyugalmam he-
lyére nem jutnak el, mormogja
mosolyogva az orra alatt, mint
a reménytől megfosztott szaba-
dok, ám az újabb kor vívmányai
megfosztják az örökkévalóságtól
a pillanatot, a megfosztottság
érzése pedig névtelenül mocorog

jeleztem a pemetefűteával
kapcsolatos észrevételeimet
a bizottság felé, ám ők azt
mondták, félelem és bizony-
talanság, télen jó írni a nyár-
ról, van itt egy ragasztótól
származó folt az asztalon, o-
lyan az alakja, mint egy di-
noszaurusz, bár én ezeket
nem ismerem, mint a dzsessz